

talte om den Gang, jeg blæser de Forudsætninger en lang March, jeg stiller mig ved Siden af det ærede Medlem fra Sorø (Poul Christensen), det ærede Medlem fra Skanderborg (H. Rasmussen) og det ærede Medlem fra Fredensborg (Johan Knudsen) og siger: Man kan ikke have Tillid til Repræsentanterne for Mejeribrugets Organisationer, de have nok sagt paa dette Møde den 25. November og ved en anden Lejlighed, at de komme med en Indstilling, og at de selv føle Ansvar for Hensyn til det Forhold, men jeg tror ikke paa det; nej, det skal skrives i Loven, det skal være en Tvangsforanstaltning! Dette maa De ikke forlange af mig. Jeg har paa Grundlag af den Forhandling, Hovedforslaget har foranlediget, opnaaet saadanne Resultater, at de Herrer, der interessere sig for den Sag og have Forstaaelse af den, ikke have Ret til at kimse ad dem, og saa maa de sandelig tilgive mig, at jeg ikke har Lyst til, overhovedet ikke kan forlade det Grundlag, jeg selv har skabt, og som har haft saa fortræffelige Resultater til Følge.

Jeg maa holde for i al sin Almindelighed, at hele dette specielle Forhold, hele denne Lovgivning er af en særlig Art, og det, det gælder for os, er ikke, at vi her træffe til Punkt og Prikke Tvangsbestemmelser, Paabud, Forbud o. s. v., nej, det, det her drejer sig om, er, at der skabes en Lov, der afgiver vide Rammer for Ministerens Beføjelse til at støtte Mejeribruget i dets Beslutninger og haandhæve disse Beslutninger, om behov gøres. Det er Mejeribruget, der skal højne Mejeriet, og ikke Rigsdagen og ikke Landbrugsministeriet. Men Mejeribruget har Støtte behov fra Rigsdagen ved en Lov, der giver Rammer for Ministeriets Beføjelse, og fra Landbrugsministeriet ved en forstaaende Administration paa Grundlag af Forhandlinger med Organisationerne. Det er det, Mejeribruget har Brug for; og det, Landbrugsministeriet vil, naar denne Lov er gennemført her i Rigsdagen og stadfæstet af Kongen, er at fortsætte de Forhandlinger med Mejeribrugets Mænd, der blev førte den 25. November, og som fortsat maa føres, naar Loven er gjort færdig. Altsaa, jeg sammenfatter min Betragtning over dette Forhold derhen, at som det er Mejeribruget selv, der skal gøre det Arbejde, som er fornødent for at føre vor Smørproduktion frem imod den Udvikling, vi alle ønske, saaledes maa det ogsaa være Mejeribruget, der har Initiativet. Ansvar er dettes, det kan ikke blive andres. I det Øjeblik Lovgivningsmagten, Regeringen og

Rigsdagen, vil tage Ansvar for Mejerierne, bliver Tingen ikke til noget. Ansvar skal blive derude. Men saa skal Initiativet ogsaa være der, hvor Ansvar er, og lad saa Rigsdagen og Landbrugsministeriet have den Opgave, der er Ministeriets og Rigsdagens, at skabe en Lov, der giver Ministeriet Beføjelse til at støtte og haandhæve der, hvor Mejeribruget har Støtte og Haandhævelse behov.

Det er dette, jeg har villet sige til Forsvar for mit Hovedforslag og de Ændringsforslag, der ere stillede til de paa-gældende Paragraffer. Jeg skal ikke gaa ind paa Forslaget under Nr. 17. Det er givet, at naar jeg saa indtrængende anmoder ærede Medlemmer om at stemme sammen med Udvalgsflertallet i denne Sag, maa jeg lige saa stærkt fraraade at gaa ind paa de Herrers Forslag under Nr. 17, og derfor er der ingen Anledning for mig til at gennemgaa dette Forslag i Enkelt-heder. Jeg kunde sige, der er saa meget mindre Grund for mig dertil, som jeg ikke har set dette Forslag, før Betænkningen er omdelt her i Tinget, uagtet der har været holdt to Konferencer mellem Udvalget og mig. Det er Resultatet af dette Samraadsarbejde, at der kommer et Forslag her under Nr. 17, som Ministeren ikke kender, før Betænkningen er offentliggjort. Men jeg skal ikke i mindste Maade lade min Stilling til Forslaget bestemme deraf. Jeg har tilstrækkeligt af gode og stærke Grunde for mit eget Forslag og dermed af Grunde mod de Herrers Forslag under Nr. 17, hvis Forkastelse jeg meget anbefaler, saafremt de Herrer ikke skulde finde det rigtigst at tage Forslaget tilbage. Jeg henstiller imidlertid til de Herrer at tage Forslaget tilbage. Denne Sag er, som det ærede Medlem fra Sorø i Gaar vistnok sagde, fri for Politik. Der er ikke Politik i den Sag, vil jeg da haabe. Fra min Side er der det ikke og har der ikke været det. Altsaa, det er ud fra rene, gode, saglige Grunde, de Herrer af Mindretallet optræde. De have troet i Kraft af deres saglige Grunde at kunne vinde Flertal her i Tinget for deres Forslag. Den Tro kunne de ikke længer have. Deres Forslag falder, det mener jeg da, og det tro de ogsaa selv. Men naar det kun er saglige Grunde, som have drevet dem til at stille Forslaget, synes jeg, de netop af saglige Hensyn nu skulde tage Forslaget tilbage og derved undgaa, at vi i et Spørgsmaal af kardi-nal Natur komme til at staa delte her, hvor jeg synes, det var i højeste Grad ønskeligt, at alle vore Stemmer forenedes